

Bagger beangstigt, beweegt, blubbert en boeit
Noordhollands Dagblad (16-06-2009)

Ver van de bewoonde wereld, in het Wormer- en Jisperwater scheurt de aardbodem wreed uit elkaar en is de bodem volstrekt onbetrouwbaar.

De baggerdepots die het Heemraadschap Hollands Noorderkwartier (HHNK) heeft ingericht in het IJperveld en het Wormer en Jisperwater, zijn uitsluitend per boot bereikbaar. Ze liggen verscholen in een groen eilandennet dat in de zomer het exclusieve domein vormt van weidevogels maar afgelopen winter een fantastisch decor leverde voor duizenden schaatsliefhebbers die voor het eerst sinds jaren weer eens de Bannetocht reden.

Het zijn zoete herinneringen voor wie nu met een boot door de poelen en kreken vaart. Vorst is verleden tijd, de zomer nadert, de langste dag komt eraan. Droogte domineert want ondanks de wisselvalligheid blaast de wind alles droog. Als een föhn die over de velden blaast.

„Pas op dat je niet te ver loopt, want je zakt zo drie meter naar beneden”, waarschuwt een van de mannen die wijselijk op het kunstmatig aangelegde dijkje is blijven staan. Net als de overige opvarenden kiest hij bij het bezoek van het baggerdepot voor veiligheid, zekerheid en stabiliteit. De verhoogde wal is bovendien een prima podium dat vastigheid en overzicht biedt. Wie zich toch op het nog nooit eerder betreden plateau van ingedroogde modder begeeft, voelt zich een waaghals, een pionier. Alleen al de gedachte dat je hier maagdelijke grond beroert die nog nooit iemand eerder heeft getrotseerd, geeft een kick. Alsof je voor het eerste een dunne ijsvloer uitprobeert. Het ultieme Neil Armstrong-moment, de astronaut die voor het eerst op de maan liep. Terwijl het om ordinaire bagger gaat, uit omringend water afkomstige modder die niemand in z'n achtertuin wel en hier gedumpt is. Omdat niemand het in de achtertuin wil want het is slijk, ingedroogde slib die wel eens milieuschadelijke stoffen kon bevatten.

Mozaïek

Toch is dat niet de eerste associatie bij een experimentele wandeling over de ingedroogde slib. Daarvoor is het toch te spannend. Wie er oog voor heeft, beleeft hier zelfs een avontuur. De vloer van dit terrein is een fantastisch mozaïek, een bijzondere puzzel. Alsof hier een meteoriet is ingeslagen en in ontelbare scherven uiteen is gevallen.

Niet één fragment van deze vloer is hetzelfde. Qua vorm en structuur wijken ze hemelsbreed van elkaar af. Ook de draagkracht verschilt sterk, zo leert elke stap verder. Terwijl het ene stukje onwrikbaar blijft liggen en voldoende steun biedt, begint het nauwelijks tien centimeter verderop heftig te trillen. Alsof het rubberen tegels zijn die in gelei liggen.

Zoals de duurzaamheid verschilt, is de vegetatie divers en onvoorspelbaar. Onkruid tiert hier welig, moet alle zeilen bijzetten wortel te schieten. Te aarden in nieuwe aarde.

Coen van de Luytgaarden
HDC Media